

Sygn.akt III AUa 484/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Prusinowski (spr.)

Sędziowie: SA Bohdan Bieniek

SA Dorota Elżbieta Zarzecka

Protokolant: Magda Małgorzata Gołaszewska

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 27 października 2015 r. w B.

sprawy z odwołania W. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji wnioskodawcy W. Ś.

od wyroku Sądu Okręgowego w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 2 lutego 2015 r. sygn. akt V U 1820/14

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania pozostawiając temu Sądowi rozstrzygnięcie o kosztach postępowania apelacyjnego.

Sygn. akt III AUa 484/15

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 12.06.2013 roku odmówił przyznania W. Ś. świadczenia przedemerytalnego z powodu posiadania zbyt krótkiego okresu zatrudnienia do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Organ rentowy nie zaliczył do tego okresu pracy w gospodarstwie rolnym od 24.05.1972r. do 25.05.1974r., gdyż wnioskodawca uczył się wówczas w szkole górniczej i nie mógł pracować w gospodarstwie położonym we wsi P..

W odwołaniu od tego orzeczenia wnioskodawca zarzucił organowi rentowemu nierozpoznanie jego wniosku w sposób kompleksowy. Według art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych takie świadczenie przysługuje między innymi osobie, która do 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, z rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, posiada okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 39 lat dla mężczyzn.

Ostatni pracodawca rozwiązał z nim umowę o pracę z powodu swojej złej sytuacji finansowej. Sąd Rejonowy w Białymstoku postanowieniem z dnia 7.07.2014r. oddalił jego wniosek o ogłoszenie upadłości.

Według wnioskodawcy w dniu rozwiązania z nim umowy legitymował się okresami składkowymi i nieskładkowymi w wymiarze 39 lat, 1 miesiąca i 1 dnia, czyli w dniu 31.12.2013r. legitymował się okresami w wymiarze ponad 39 lat.

Na podstawie takiego zarzutu wniósł o zmianę zaskarżonej decyzji i przyznanie mu świadczenia przedemerytalnego. W piśmie procesowym z dnia 30.12.2014r. jego pełnomocnik wniosła między innymi o doliczenie do stażu pracy w gospodarstwie rolnym od 24.05.1972r. do 25.05.1974r. i od 29.08.1974r. do 25.10.1974r. oraz przeprowadzenie postępowania dowodowego na okoliczność sytuacji finansowej spółki (...).

Sąd Okręgowy w Białymstoku wyrokiem z dnia 2 lutego 2015 r. oddalił odwołanie. Sąd ten ustalił, że (...) sp. z o.o. w świadectwie pracy z 31.01.2014r. potwierdziła, że był w niej zatrudniony od 6.04.2005r. do 31.01.2014r. Stosunek pracy został rozwiązany przez pracodawcę na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

W ocenie Sądu ta podstawa prawna dała W. Ś. prawo ubiegania się o świadczenie przedemerytalne na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30.04.2004r. Ustawodawca w sposób jednoznaczny wskazał w tym przepisie, że definicja terminu „rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy” znajduje się w ustawie o promocji zatrudnienia. Zgodnie z brzmieniem art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z 20.04.2004r. ilekroć jest w niej mowa o: przyczynach dotyczących zakładu pracy – oznacza to:

- a) rozwiązanie stosunku pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników),
- b) rozwiązanie stosunku pracy z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych.

Organ rentowy odmówił przyznania W. Ś. świadczenia na tej podstawie z powodu zbyt krótkiego okresu zatrudnienia.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. na podstawie dokumentów przyjął, że wnioskodawca po raz pierwszy zatrudniony był od 28.05.1974r. do 29.08.1974r., a ostatnia umowa uległa rozwiązaniu 31.01.2014r. W latach 1974 – 2014r. łącznie przepracował 39 lat, 1 miesiąc i 1 dzień, a powinien być co najmniej 40 lat.

W dniu 29.08.2014r. W. Ś. oświadczył na piśmie, że po ukończeniu szkoły podstawowej w 1972r. nie uczył się. Pracował w gospodarstwie rolnym rodziców. W dniu 1 grudnia 2011r. dwaj świadkowie zeznali, że od 24.05.1972r. do 28.05.1974r. stale pracował w gospodarstwie rodziców we wsi P.. Sąd Okręgowy uznał te zeznania za fałszywe i dlatego pominął dowód z bezpośredniego przesłuchania owych świadków.

Na rozprawie w dniu 19.01.2015r. wnioskodawca przyznał się do tego, że w latach 1971 – 1974 uczył się w szkole górniczej w C. na Śląsku. W aktach sprawy o ustalenie kapitału początkowego znajduje się zaświadczenie wydane 8.02.200r. przez Kopalnię (...) w C.. Ten pracodawca potwierdził, że wnioskodawca był jego pracownikiem od 28.05.1974r. do 29.08.1974r. z przerwami na urlop bezpłatny i nieusprawiedliwione dniówki. Ubiegając się o pracę w (...) napisał życiorys w którym podał, że po ukończeniu szkoły podstawowej podjął naukę w (...) Szkole (...).

W ocenie Sądu Okręgowego, dowodu z tych dokumentów nie byłoby w stanie podważyć żadni świadkowie. Jeśli nawet po powrocie ze (...) na P. wnioskodawca pomagał rodzicom w gospodarstwie, to bardzo krótko, gdyż 25.10.1974r. zaczął odbywać zasadniczą służbę wojskową.

Okolicznością bezsporną w sprawie było oddalenie 7.07.2014r. przez Sąd Rejonowy w Białymstoku wniosku (...) spółki z o.o. o ogłoszenie upadłości dłużnika spółki (...) (VIII GU 22/14). Przyczyną oddalenia wniosku był brak majątku wystarczającego na pokrycie kosztów postępowania upadłościowego.

Wskazany w art. 2 ust. 1 pkt 6 ustawy o świadczeniu przedemerytalnym warunek rozwiązania stosunku pracy z powodu likwidacji pracodawcy lub jego niewypłacalności jest spełniony także w przypadku wydania przez

sąd upadłościowy postanowienia o oddaleniu wniosku w razie stwierdzenia braku majątku wystarczającego na zaspokojenie kosztów postępowania (art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13.07.2006r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy). Datą niewypłacalności jest data wydania postanowienia. W niniejszej sprawie miało to miejsce 7.07.2014r. W tym zakresie Sąd powołał się na pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 5.08.2014r., I PK 4/14, LEX Nr 1493235.

Zdaniem Sądu pierwszej instancji w sprawie W. Ś. przyjęcie, że niewypłacalność jego pracodawcy nastąpiła 7.07.2014r. oznacza, że stosunek pracy nie został z nim rozwiązany z dniem 31.01.2014r. z tego powodu. W związku z tym zarzut naruszenia pkt 6 art. 2 ust. 1 Sąd Okręgowy uznał za całkowicie chybiony. Wnioskodawca nie legitymuje się odpowiednim okresem uprawniającym do emerytury (40 lat) i dlatego nie może nabyć świadczenia przedemerytalnego.

Apelacje złożył wnioskodawca.

Zaskarżył wyrok Sądu Okręgowego w całości zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że nie zostały spełnione wszystkie ustawowe przesłanki do przyznania świadczenia przedemerytalnego w szczególności rozwiązanie stosunku pracy nie było spowodowane niewypłacalnością pracodawcy w sytuacji, gdy Wnioskodawca spełnił wszystkie w/w przesłanki i takie świadczenie przedemerytalne powinien otrzymać;

- art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 2 o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez dokonanie ustaleń sprzecznych z treścią zabranego w sprawie materiału dowodowego i przyjęcie, że datą niewypłacalności pracodawcy jest dzień 07.07.2014 r. w sytuacji gdy w postępowaniu sądowym zostało udowodniona wcześniejsza data niewypłacalności pracodawcy przypadająca na 29.11.2013 r. lub przełom 2013/2014 r.;

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dokonanie oceny materiału dowodowego z pominięciem istotnej części materiału dowodowego tj. dowodu z pisma z dnia 20.11.2014 r. Wojewódzkiego Urzędu Pracy informującym o zatwierdzeniu wypłaty z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych oraz dowodu z akt sprawy Pana A. K. nr (...), w sytuacji gdy te dowody mają istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy;

- art. 328 § 2 k.p.c. poprzez pominięcie przez Sąd w swoich rozważaniach dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy w postaci dowodu z pisma z dnia z dnia 20.11.2014 r. Wojewódzkiego Urzędu Pracy informujące o zatwierdzeniu wypłaty z Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, który to dowód świadczy o rozwiązaniu stosunku pracy z powodu niewypłacalności pracodawcy oraz dowodu z akt sprawy Pana A. K. nr (...), który to dowód świadczy o odmiennym traktowaniu przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych osób w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej.

2. naruszenie prawa materialnego

- art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy poprzez jego niezastosowanie w sytuacji, gdy zaistniały wszystkie przesłanki z tego przepisu oraz zostały one przedstawione i udowodnione przez Wnioskodawcę, co umożliwiło stwierdzenie, że niewypłacalność pracodawcy miała miejsce w dacie rozwiązania umowy o pracę z Wnioskodawcą;

- art. 32 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. poprzez jego niezastosowanie co doprowadziło do odmiennego traktowania podmiotów znajdujących się w tej samej sytuacji faktycznej i prawnej w sytuacji, gdy te podmioty powinny być traktowane w taki sam sposób i powinny wobec nich zapadać takie same orzeczenia.

Z uwagi na zgłoszone zarzuty apelujący domagał się zmiany zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez uznanie apelacji i przyznanie wnioskodawcy prawa do świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji

Sąd Apelacyjny zważył:

Apelacja ma uzasadnione podstawy.

Środek odwoławczy opiera się na założeniu, że wnioskodawca spełnia przesłanki uprawniające do otrzymania świadczenia przedemerytalnego, wskazane w art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy. Przepis ten przewiduje, że świadczenie przedemerytalne przysługuje osobie, która do dnia 31 grudnia roku poprzedzającego rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego, z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, u którego była zatrudniona lub pozostawała w stosunku służbowym przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiadała okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 34 lata dla kobiet i 39 lat dla mężczyzn. W rozpoznawanej sprawie wnioskodawca legitymuje się stażem wynoszącym 39 lat, 1 miesiąc i 1 dzień (niekwestionowanym przez ZUS). Jeśli weźmie się pod uwagę, że umowa o pracę z (...) sp. z o.o. została rozwiązana w dniu 31 stycznia 2014 r. na podstawie art. 30 § 1 pkt 2 kp w związku z art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 13.03.2003r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (wnioskodawca był tam zatrudniony ponad 6 miesięcy), to wydaje się jasne, że ubezpieczony do dnia 31 grudnia 2013 r. zgromadził okres uprawniający do emerytury wynoszący co najmniej 39 lat.

Sąd pierwszej instancji okoliczności tej nie objął swoimi rozważaniami, skupił się natomiast na kwestii dotyczącej przyczyny rozwiązania umowy o pracę. Nie analizując przepisów prawa materialnego, wskazał na pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 5 sierpnia 2014r., I PK 4/14, LEX Nr 1493235. W odpowiedzi apelujący odwołał się do przepisów prawa materialnego, regulujących jego sytuację prawną. W tym kontekście należy odczytywać podniesione w środku zaskarżenia zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnoprawnego.

Nie zmieniając nurtu rozważań trzeba wskazać, że art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych posługuje się odesłaniem. Warunkiem prawa do świadczenia przedemerytalnego pracodawca uczynił rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu likwidacji pracodawcy lub niewypłacalności pracodawcy, w rozumieniu przepisów o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Sąd pierwszej instancji, z naruszeniem art. 328 § 2 k.p.c., nie dostrzegł, że wskazany zwrot normatywny przyczynowość rozwiązania stosunku pracy wiąże zarówno z likwidacją pracodawcy, jak również z jego niewypłacalnością. Pojęcia te mają odmienną proveniencję. Pierwsze, nie zostało w sposób uniwersalny zdefiniowane, choć znane jest regulacjom prawa pracy, drugie zostało określone w ustawie z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy. Oznacza to, że na grunt ustawy o świadczeniach przedemerytalnych należy zaadaptować termin normatywny służący innym celom (ochronie roszczeń pracowniczych). Zabieg ten nie jest prosty jeśli weźmie się pod uwagę, że definicja niewypłacalności pracodawcy nie jest jednorodna. Przepis art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych nie dokonuje jednak rozróżnień. Kierując się zatem zasadą *lege non distinguente nec nostrum distinguere* staje się jasne, że prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje w przypadku rozwiązania więzi pracowniczej z powodu każdego z rodzajów „niewypłacalności pracodawcy”. Ma to znaczenie, jeśli uwzględni się, że Sąd pierwszej instancji odniósł się tylko do jednego z przejawów tego pojęcia, co w ujęciu procesowym świadczy o kolejnym naruszeniu art. 328 § 2 k.p.c., a w kontekście materialnoprawnym aktualizuje słusność zarzutu opartego na art. 8a ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy w związku z art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych.

Sięgając do omawianej ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. można się dowiedzieć, że niewypłacalność pracodawcy może wystąpić w kilku wypadkach. Analiza akt sprawy (przeprowadzona z uwzględnieniem dostępnych okoliczności) pozwala na wyłonienie kilku z nich. W przepisie art. 3 ust 1 ustawy wskazano na sytuacje polegające na wydaniu przez sąd upadłościowy postanowienia w przedmiocie wniosku o ogłoszenie upadłości. Sąd pierwszej instancji nie miał potrzeby powoływania się na pogląd wyrażony w wyroku SN z dnia 5.08.2014r., I PK 4/14, LEX Nr 1493235, gdyż

z przepisu art. 3 ust. 2 w związku z ust. 1 pkt 4 ustawy wynika jednoznacznie, że datą wystąpienia niewypłacalności jest data wydania postanowienia przez sąd upadłościowy. Reguły tej nie kwestionuje apelujący, wskazuje jednak, że z art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych można wywnioskować, że rozwiązanie stosunku pracy może nastąpić z powodu stanu, który w przyszłości doprowadzi do niewypłacalności pracodawcy w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 4 ustawy. Zapatrywanie to nie jest trafne. Relacja przyczynowa ma charakter następczy. Nie można zakończyć zatrudnienia z przyczyny, która jeszcze nie wystąpiła. Poza argumentem sekwencyjnym należy wskazać na związek zachodzący między art. 2 ust 1 pkt 5 i pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Dostrzegalne jest, że drugi przypadek ma właściwości kwalifikowane względem pierwszego. Niższy staż „emerytalny” powiązany został ze bardziej wyjątkową (dotkliwszą dla pracownika) przyczyną ustania stosunku pracy. W rezultacie nie można przyjąć, jak chce tego apelujący, że wypełnienie przesłanek z art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy ma miejsce również przed ziszczeniem się niewypłacalności pracodawcy polegającej na oddaleniu wniosku o ogłoszenie upadłości pracodawcy, jeżeli jego majątek nie wystarcza na zaspokojenie kosztów postępowania. W tym zakresie Sąd Apelacyjny nie podziela stanowiska skarżącego. Konsekwencją tego jest uznanie, że zarzut odwołujący się do art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 3 ust. 2 o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy nie jest trafny.

Nie można jednak odmówić racji skarżącemu, gdy powołuje się on na art. 8a ust 1 i ust 2 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. Przepis ten wskazuje, że niewypłacalność pracodawcy ma miejsce również w razie niezaspokojenia roszczeń pracowniczych z powodu braku środków finansowych w przypadku faktycznego zaprzestania działalności przez pracodawcę, trwającego dłużej niż 2 miesiące (datą wystąpienia niewypłacalności pracodawcy jest dzień upływu tego terminu).

Wyrażając Sąd pierwszej instancji należy zwrócić uwagę, że art. 8a ust 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. należy powiązać z art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych. Zabieg ten uwypukla złożoną materię prawną. O ile pierwsza norma odnosi się do pracodawcy (wiążąc niewypłacalność z faktycznym zaprzestaniem działalności i z niezaspokojeniem roszczeń pracowniczych) o tyle druga, skupia uwagę na ubezpieczonym (wymagając, aby tak rozumiana niewypłacalność była powodem rozwiązania stosunku pracy). Oznacza to, że prawo do świadczenia przedemerytalnego uwarunkowane zostało złożoną relacją przedmiotowo – podmiotową. Nie wystarczy wskazać, że ziszczyły się warunki wskazane w art. 8a ust 1 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r., konieczne jest bowiem zweryfikowanie, czy stanowiły one impuls do rozwiązania stosunku pracy. Kwestii tej nie rozważał odwołujący w apelacji, jak również nie odniósł się do niej Sąd Okręgowy.

Dotychczasowe rozważania prowadzą do jednoznacznego wniosku, zgodnie z którym w sprawie doszło do nierozpoznania istoty sprawy. Stan ten polega bowiem na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania pozwu albo pominięciu merytorycznych zarzutów pozwanego. Oznacza to niewyjaśnienie i pozostawienie poza oceną okoliczności faktycznych, stanowiących przesłanki zastosowania normy prawa materialnego, będącej podstawą roszczenia (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999, nr 1, poz. 22; z dnia 9 stycznia 2001 r., I PKN 642/00, OSNAPiUS 2002, nr 17, poz. 409, z dnia 5 lutego 2002 r., I PKN 845/00, OSNP 2004, nr 3, poz. 46; z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP, 2003 nr 3, poz. 36; z dnia 25 listopada 2003 r., II CK 293/02, LexPolonica nr 405129; z dnia 24 marca 2004 r., I CK 505/03 Monitor Spółdzielczy 2006, nr 6, s. 45 oraz z dnia 16 czerwca 2011 r., I UK 15/11, OSNP 2012, nr 15-16, poz. 199; zob też T. W., W kwestii właściwej interpretacji art. 378 § 2 k.p.c., Przegląd Sądowy 1997, nr 4, s. 35 i n.).

Rolą Sądu pierwszej instancji jest dokonanie ustaleń faktycznych, które umożliwią zweryfikowanie czy do wnioskodawcy może mieć zastosowanie art. 8a ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. w związku z art. 2 ust 1 pkt 6 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych (przy równoległym uwzględnieniu twierdzeń ubezpieczonego opartych na art. 2 ust 1 pkt 5 ustawy o świadczeniach przedemerytalnych, które mimo, że nie były podnoszone w apelacji, to jednak nadal stanowią możliwą podstawę rozstrzygnięcia).

Sumą powyższego wywodu jest konieczność procedowania w trybie art. 386 § 4 k.p.c., co da gwarancję prawidłowego i wszechstronnego wyjaśnienia i zweryfikowania żądania zgłoszonego przez ubezpieczonego.

Konkluzja powyższa zwalnia Sąd odwoławczy od szczegółowego odniesienia się do poszczególnych zarzutów apelacyjnych. Jasne jest, że prawidłowa ocena zebranego materiału dowodowego, dokonana w oparciu o dyrektywy opisane w art. 233 § 1 k.p.c., w połączeniu z transparentnym i pełnym przekazaniem swojego stanowiska, w zgodzie z art. 328 § 2 k.p.c., powinna stanowić fundament rozstrzygnięcia Sądu pierwszej instancji po ponownym rozpoznaniu sprawy.

W zakresie zgłoszonego zarzutu naruszenia art. 32 Konstytucji RP, polegającego na jego niezastosowaniu, wypada wyjaśnić, że Sąd pierwszej instancji nie naruszył prawa. Konkluzja ta jest oczywista, jeśli weźmie się pod uwagę kilka powiązanych ze sobą argumentów. Po pierwsze, przedstawiony w apelacji punkt widzenia pozostaje w sprzeczności z art. 178 ust 1 Konstytucji RP, który przewiduje, że sędziowie w sprawowaniu swojego urzędu są niezawisli i podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom. Oznacza to, że występowanie w obrocie prawnym odmiennego rozstrzygnięcia dotyczącego innego obywatela (ubezpieczonego) nie prowadzi do nierównego traktowania lub dyskryminacji. Punktem odniesienia dla subsumpcji prawa jest zindywidualizowany stan faktyczny, który wyróżnia dany przypadek. Niezależnie od tego należy zaznaczyć, że powiązanie niezawisłości sędziowskiej z Konstytucją i ustawami sprawia, że sąd nie może być związany zapadłymi wcześniej orzeczeniami. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy w jego ocenie obrane rozwiązanie nie odpowiada prawu. Po drugie, wyrażona w art. 8 ust. 2 Konstytucji RP zasada bezpośredniego stosowania Konstytucji oznacza stosowanie jej norm przez organy władzy publicznej bez konieczności pośrednictwa ustawy. Rozstrzygnięcie zgodnie z powyższą zasadą sprawy przez sąd wyłącznie na podstawie normy konstytucyjnej może jednak mieć miejsce tylko wtedy, gdy norma konstytucyjna jest skonkretyzowana w stopniu pozwalającym na samoistne jej zastosowanie (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2003 r., V CK 344/02, OSNC 2004 nr 7-8, poz. 119, oraz wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 września 2003 r., K 20/02, OTK-A 2003 Nr 7, poz. 76). Normy konstytucyjne o takim stopniu konkretyzacji są jednak nieliczne i nie należy do nich norma wynikająca z art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP, które stanowią całość normatywną, formułując w ust. 1 w sposób ogólny zasadę równości jako normę konstytucyjną adresowaną do wszelkich organów władzy publicznej - zarówno do organów stosujących prawo jak i do organów stanowiących prawo, a w ust. 2 precyzując bliżej znaczenie konstytucyjnej zasady równości (por. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 23 października 2001 r., K 22/01, OTK 2001 Nr 7, poz. 215). Przepisy art. 32 ust. 1 i 2 Konstytucji RP nie mogą być więc samoistną podstawą rozstrzygnięcia sprawy przez sąd (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 2003 r., IV CKN 320/01, LEX nr 146442, wyrok SN z dnia 11 grudnia 2014 r., I PK 120/14, LEX nr 1628903).

Przedstawiony wywód przekonuje, że Sąd pierwszej instancji nie mógł naruszyć art. 32 ust 1 i ust 2 Konstytucji RP. Konstatacja ta w żadnym stopniu nie narusza jednak wcześniejszych rozważań prowadzących do uchylecia wyroku i przekazania sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Z podanych przyczyn Sąd Apelacyjny a podstawie art. 386 § 4 k.p.c. orzekł jak w sentencji.